

N:o 135.

Af herr **J. Andersson** i Lysvik, om införande af s. k. samaritkurser och helsovårdslära såsom läroämnen vid folkskoleseminarier samt anvisande af medel härtill.

Enär det genom redogörelse för samaritinstitutionens verksamhet i Sverige och andra länder i vida kretsar blifvit bekant, att esomoftast olycksfall förekomma, medförande skador, hvilkas behandling fordrar ett så hastigt ingrepp, att läkarehjelp ej kan i rätt tid hinna erhållas, t. ex. häftiga pulsåderblödningar, eller skendöd i följd af drunkning eller inandning af kolos, dervid hvarje minut är dyrbar för lifsräddning;

och enär ej sällan i sig sjelf lindrigare åkommor genom vanvård i första hand förvärras under tiden tills läkarehjelp hinner anlända, ex. benbrott;

samt enär ej sällan till följd af mindre kroppsskador, för hvilka i det dagliga lifvet läkare ej bruka rådfrågas (såsom mindre sår), lifsfarliga sjukdomar, ex. blodförgiftning etc., kunna uppkomma;

så anser jag vara af stor vikt, att kunskapen om dessa kroppsskadors behandling i första hand, eller den s. k. *samaritundervisningen*, blefve införd såsom läroämne i rikets folkskoleseminarier för att derefter i sin tid kunna öfverföras till folkskolan.

Om det skulle befaras, att derigenom mångläseri och öfveransträngning skola uppstå, så torde från kurserna i naturlära saklöst kunna uteslutas någon underordnad del, ex. läran om de lägre djurarterna etc.

En annan uttalad farhåga, att genom samaritkunskapens allmänna spridning bland folket skulle qvacksalveri befordras, vederlägges deraf, att denna undervisning tvärt om motverkar sjelfva underlaget för allt qvacksalveri, nemligen *okunnighet om sakens rätta förhållande*.

Af lika vigt vore, att helsovårdslära infördes såsom läroämne vid rikets folkskoleseminarier och derefter i folkskolan. Till stöd för denna åsigt vill jag anföra endast *ett* skäl. En af våra vetenskapsmän, förste stadsläkaren i Stockholm, professor Linroth, har i skrift (professor Tigerstedts helsovårdslära pag. 711) uppgifvit, att ungefär hvar sjunde människa, som dör, lider af lungсот, samt yttrar, att man med tiden skulle kunna vinna terräng i striden mot denna landsplåga genom att allmänt sprida kunskap om förstörandet af lungсотssmittämnet. Detsamma torde gälla om flere andra smittosjukdomar.

På grund af det anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta införande af s. k. samaritkurser och helsovårdslära såsom läroämnen vid rikets folkskoleseminarier samt för detta ändamål för år 1896 anvisa erforderliga medel.

Stockholm den 27 januari 1895.

J. Andersson
från Vermlands län.

N:o 136.

Af herr **L. P. Larsson** i Berga, *angående skyldighet för staten att inlösa skattefrälseräntor, som inom viss tid till staten hembjudas.*

Då inom därför bestämda tider flere enskilda egare af skattefrälseräntor varit dels hindrade, dels icke villiga att hembjuda kronan inlösen af nämnda räntor, men, enligt hvad jag numera har mig bekant, flere egare till sådana räntor skulle vara både oförhindrade och villiga att mot lösen afstå sin eganderätt till desamma, får jag därför till Riksdagen hemställa,